

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. Č., S., B.**, právne zastúpeného JUDr. M. C., advokátom, T., B., proti žalovanému **S. D. K., K., P.**, o **určenie platnosti odstúpenia od zmluvy**, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2012, č. k. 1Obdo/41/2011-499, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 25. 01. 2011, č. k. 21Ncb/39/2010-423 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 1 157,27 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného a zároveň žalobcu zaviazal zaplatiť na účet Krajského súdu v Trnave náhradu trov konania štátu vo výške 55,27 eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal určenia platnosti jeho odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu z 03. 08. 2004, na základe ktorej previedol na žalovaného obchodný podiel v spoločnosti H. T., s. r. o., K., V. T., IČO: X., vo výške 100 % splateného vkladu do základného imania tejto spoločnosti. Súd prvého stupňa vychádzal zo skutočnosti, že účastníci platne uzavreli zmluvu o prevode obchodného podielu v súlade s ust. § 115 Obchodného zákonníka, pričom žiaden z účastníkov neplatnosť zmluvy nenamietal a v konaní nebolo preukázané, že by tento úkon bol vykonaný iba ako úkon zabezpečovací pre prípad smrti žalobcu, alebo že by trpel iným nedostatkom spôsobujúcim jeho absolútnu neplatnosť. Súd prvého stupňa zdôraznil, že žalobca od zmluvy odstúpil 26.

08. 2004 v súlade s ust. § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka pre podstatné porušenie zmluvy žalovaným, ktorý mu neuhradil dohodnutú odplatu za prevod obchodného podielu vo výške 200 000 Sk napriek tomu, že vedel alebo prinajmenšom mohol a mal rozumne predvídať, že pri takomto porušení zmluvy žalobca na plnení nebude mať záujem. Podľa súdu prvého stupňa pokiaľ sám žalobca ako prevádzajúci nemal záujem na úhrade odplaty v čase podpisu zmluvy, je logické, že žalovaný, ktorému bola odovzdaná už žalobcom napriek neuhradeniu odplaty podpísaná zmluva, nemohol vedieť alebo rozumne predvídať, že žalobca už na jeho neskoršom plnení nebude mať záujem. Omeškanie žalovaného s úhradou odplaty za prevod obchodného podielu preto podľa súdu prvého stupňa bolo možné považovať iba za nepodstatné porušenie zmluvy, zakladajúce právo na odstúpenie od zmluvy len za predpokladu, že žalovaný nesplní svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote, ktorá mu bola na plnenie poskytnutá, alebo vyhlási, že svoj záväzok nesplní (ust. § 346 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka). Súd prvého stupňa dodal, že nakoľko žalobca v konaní márne poskytnutie dodatočnej primeranej lehoty na plnenie žalovaného, či vyhlásenie žalovaného o nesplnení záväzku, nepreukázal ani netvrdil, a od zmluvy odstúpil s odvolaním sa na podstatné porušenie zmluvy a postup podľa ust. § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, pre ktorý neboli splnené zákonné podmienky, určenie platnosti jeho odstúpenia od zmluvy v tomto konaní nebolo dôvodné. Súd prvého stupňa preto návrh žalobcu zamietol a v konaní úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a podľa ust. § 148 ods. 1 O. s. p. uložil súd v konaní neúspešnému žalobcovi povinnosť nahradiť štátu trovy konania vzniknuté v súvislosti so svedeckým dokazovaním a so zabezpečením prekladu zmluvy o prevode obchodného podielu.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutým rozsudkom zo dňa 31. 07. 2012, č.k. 1Obo/41/2011-499 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 64,41 eur. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy, ktoré boli podkladom pre úplné zistenie skutkového stavu. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a na doplnenie správnosti uviedol, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o prevode obchodného podielu. Žalobca od tejto zmluvy odstúpil z dôvodu neuhradenia odplaty za prevod obchodného podielu pri podpise zmluvy podľa dohody účastníkov. Omeškanie dlžníka považoval žalobca za podstatné porušenie zmluvnej povinnosti. Vzhľadom na vykonané dokazovanie a právny záver dovolacieho súdu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu

prvého stupňa, že úhradu odplaty za prevod obchodného podielu napriek zneniu čl. III bod 2 zmluvy nebolo možné považovať za preukázanú. Podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že omeškanie žalovaného s úhradou kúpnej ceny za prevod obchodného podielu je nepodstatné porušenie zmluvy a vec posúdil podľa ust. § 346 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca podpísaním zmluvy v neprítomnosti žalovaného a jej nie osobným predložením žalovanému, prejavil nedostatok záujmu na tom, aby mu bola kúpna cena pri podpise zmluvy uhradená. Preto pokiaľ žalobca nemal záujem na úhrade odplaty v čase podpisu zmluvy, je podľa odvolacieho súdu evidentné, že žalovaný, ktorému bola odovzdaná podpísaná zmluva, napriek neuhradeniu kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, nemohol vedieť alebo rozumne predvídať, že žalobca už na jeho neskoršom plnení nebude mať záujem. Z vykonaného dokazovania je ďalej podľa odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca neposkytol žalovanému dodatočnú primeranú lehotu na plnenie – zaplatenie kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, a ani nebolo preukázané, že žalovaný vyhlásil, že svoj záväzok nesplní. Tieto skutočnosti napokon žalobca v konaní ani netvrdil, z ktorého dôvodu pre postup podľa ust. § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka neboli splnené zákonné podmienky. Odvolací súd dospel ďalej k záveru, že naliehavý právny záujem na určení platnosti odstúpenia žalobcu od zmluvy o prevode obchodného podielu nie je daný, resp. odpadol. Podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že podaním žaloby na súd prvého stupňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení reálne existoval, vzhľadom na neisté postavenie účastníkov konania a hrozby ďalších súdnych sporov. Odvolací súd dodal, že naliehavý právny záujem odpadol právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho z 24. 06. 2009, č. k. 1Obo/49/2008-348, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa z 22. 01. 2008, č. k. 9Cbs/164/2004-262, ktorý určil, že žalobca (v danom konaní žalovaný S. D. K.) je výlučným spoločníkom a konateľom H. T., s. r. o. Podľa odvolacieho súdu v prípade, ak by aj v danom konaní súd žalobe vyhovel a určil by platnosť odstúpenia od zmluvy o prevode obchodného podielu, toto rozhodnutie by nemalo žiadny vplyv na právne vzťahy účastníkov tohto konania voči spoločnosti H. T., s. r. o., keďže už bolo právoplatným súdnym rozhodnutím určené, kto je spoločníkom a konateľom uvedenej spoločnosti. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a o trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. podľa zásady úspechu v konaní.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý napadnuté rozhodnutie spolu s rozhodnutím súdu prvého stupňa považuje za nezákonné z dôvodu, že rozhodnutia oboch súdov sa odchýlili od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného

v tejto veci a rozhodnutiami súdov oboch stupňov bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces (II. ÚS 85/2006). Žalobca uviedol, že sa vo veci samej domáhal určenia platnosti odstúpenia zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 03. 08. 2004, uzavretej medzi ním a žalovaným, z dôvodu odstránenia neistoty žalobcu ako bývalého vlastníka obchodného podielu v spoločnosti H. T., s. r. o. Žalobca zdôraznil, že úhrada kúpnej ceny za prevod obchodného podielu sa v konaní nepreukázala, a aj súdy toto v rozsudkoch zhodne konštatujú v súlade s odôvodnením uvedením v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 01. 2010, sp. zn. 1MObdo V 14/2008. Žalobca má za to, že nezaplatenie kúpnej ceny za prevod obchodného podielu je potrebné považovať za podstatné porušenie zmluvy, ktorá skutočnosť vyplýva z toho, že ak by samotné zaplatenie akejkoľvek výšky odplaty za prevod nebolo pre zmluvnú stranu podstatné, mohli sa zmluvné strany dohodnúť na bezodplatnom prevode. Keďže ale zmluvné strany nedohodli v predmetnej zmluve bezodplatný prevod obchodného podielu, podľa žalobcu nie je možné považovať nezaplatenie kúpnej ceny za prevod za menej závažné porušenie zmluvy, ako to vyhodnotili súdy oboch stupňov.

Do pozornosti dovolacieho súdu žalobca dal skutočnosť, že generálny prokurátor Slovenskej republiky v rámci tohto konania v mimoriadnom dovolaní uviedol, že rozhodnutiami Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. 01. 2006, sp. zn. 22Cbs/6/2005 ako súdu prvého stupňa, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. 10. 2007, č. k. 6Obo/88/2006-230 ako odvolacieho súdu, bol porušený zákon, nakoľko sa konajúce súdy neriadili zákonnými ustanoveniami §§ 1, 2, 6, 120 ods. 1, 132, 157 ods. 2, 219 a 220 O. s. p. a §§ 115 ods. 3, 344, 345 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka. Preto podľa žalobcu úvahy súdov ohľadom splnenia záväzku zaplatiť kúpnu cenu za prevod obchodného podielu pred samotným vznikom tohto záväzku, nemajú opodstatnenie. K takýmto tvrdeniam žalobca dodal, že v konaní nebol predložený žiadny relevantný dôkaz o skoršej úhrade kúpnej ceny žalovaným. Žalobca ďalej poukázal na text čl. III bod 2 zmluvy o prevode obchodného podielu, ktorý je podľa žalobcu vnútorne protirečivý a súdy oboch stupňov sa v konaní priklonili na stranu žalovaného, pričom ani žalovaný nevedel ustáliť, kedy kúpnu cenu zaplatil a akým spôsobom.

V podanom dovolaní žalobca taktiež uviedol závery rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. 01. 2011, č. k. 21Ncb/39/2010-423. K záverom, že súd zabezpečil preklad anglickej verzie zmluvy a zopakoval dokazovanie výsluchom svedkov, žalobca dodal, že tieto závery sa nezakladajú na pravde, nakoľko súd prvého stupňa tento dôkaz nevykonal. Ku konštatovaniu súdu, že žalovaný poukázal na právoplatný rozsudok Krajského súdu

v Bratislave zo dňa 22. 01. 2008, č. k. 9Cbs/164/2004-262 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 06. 2009, sp. zn. 1Obdo/49/2008, ktorými bolo o. i. určené, že žalovaný je výlučným spoločníkom a konateľom spoločnosti H. T., s. r. o., žalobca v dovolaní upozornil na nepresnosť tohto tvrdenia súdu prvého stupňa, nakoľko uvedené rozhodnutie bolo napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom (mimoriadnym dovolaním), o ktorom nebolo do dňa podania tohto dovolania rozhodnuté. Podľa žalobcu je podstatná tá skutočnosť, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 01. 2008, č. k. 9Cbs/164/2004-262 sa odvolával na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. 01. 2006, sp. zn. 22Cbs/6/2005 v tomto konaní v čase, keď vo veci ešte nebol vyslovený právny záver dovolacieho súdu, t. j. nemožno podľa žalobcu tvrdiť, že odpadol naliehavý právny záujem na takomto určení, práve naopak, tento záujem je naďalej daný.

Žalobca ďalej v dovolaní upozornil aj na nepravdivé a žalobcom vyvrátené tvrdenie právneho zástupcu žalovaného, uvedené na pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, že odstúpenie od zmluvy o prevode obchodného podielu nebolo žalovanému vôbec doručené, ktoré sa nezakladá na pravde, nakoľko žalovaný na žalobcom zaslané odstúpenie od zmluvy reagoval.

Žalobca taktiež zdôraznil, že do obchodného registra bola podaná ako príloha iba slovenská verzia zmluvy o prevode obchodného podielu, pričom anglická verzia bola preložená právnikom žalovaného. Preto žalobca tvrdí, že ak tento preklad nie je v súlade so slovenskou verziou, nemôže táto skutočnosť znevýhodňovať žalobcu, či zvýhodňovať žalovaného, ako to vyhodnotili sudy prvého a druhého stupňa.

Podľa žalobcu súd prvého stupňa v konaní dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca má za to, že nové tvrdenie, resp. právny záver súdu, že odstúpenie žalobcu od zmluvy o prevode obchodného podielu nie je možné považovať za podstatné porušenie zmluvy, ale len za menej závažné porušenie a keďže žalobca nepožiadaval žalovaného o plnenie v dodatočnej lehote, je odstúpenie neplatné, žalobca považuje za jednostranné, ničím neodôvodnené priklonenie sa súdu na stranu žalovaného a porušenie práv žalobcu.

Žalobca v dovolaní ďalej tvrdí, že napadnuté rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu sa pod vecou rozumie predmet konania – určenie, že odstúpenie od zmluvy o prevode obchodného podielu vykonané

žalobcom je platné. Nesprávne posúdenie podľa žalobcu spočíva v tom, že napriek vykonanému dokazovaniu dospel súd k záveru odlišnému od doterajších záverov, vrátane záveru dovolacieho súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku, sa podľa žalobcu súd nevysporiadal so závermi dovolacieho súdu, najmä tým, že pri rozhodovaní súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, z ktorého dôvodu sa sudy nižšieho stupňa neriadili právnym záverom dovolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, má žalobca za to, že v danom prípade sudy oboch stupňov nerešpektovali právny názor dovolacieho súdu a rozsudky týchto súdov nespĺňajú náležitosti zákonných rozhodnutí. Pokiaľ ide o právo na spravodlivý súdny proces, podľa žalobcu odvolací súd neodstránil závažné pochybenia vytýkané už súdu prvého stupňa, keď sa nevysporiadal s tým, že nevykonal dokazovanie v súlade so závermi dovolacieho súdu. Rozhodnutia súdov považuje žalobca aj za svojvoľné a neodôvodnené. Z týchto dôvodov navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa a zaviazal žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané účastníkmi konania včas (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ust. § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v ust. § 238.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade

prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O. s. p.). V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený podľa odseku 1, resp., v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu potvrdený, pričom odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by vo výroku svojho rozsudku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Procesnú prípustnosť dovolania preto z ust. § 238 ods. 1 a 3 O. s. p. nie je preto možné vyvodiť.

Podľa dovolateľa prípustnosť dovolania je daná ust. § 238 ods. 2 O. s. p., keďže rozhodnutia oboch súdov sa odchyľili od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci.

Z rozhodnutia dovolacieho súdu č.k. 1M Obdo V 14/2008-316 zo dňa 28. januára 2010, vydaného v predmetnej veci v predchádzajúcom konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky posúdil ako opodstatnené z dôvodu, že pôvodné konania súdov v predmetnej veci sú postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď súdy nesprávne zistili skutkový stav, nakoľko v dôkaznom procese nepostupovali v súlade s ust. § 120 ods.1 a ust. § 132 O. s. p., a svoje rozhodnutie založili na skutočnosti, že k úhrade odplaty za prevod obchodného podielu žalovaným došlo, hoci ani jeden z konajúcich súdov nemal k dispozícii hodnoverný dôkaz, preukazujúci túto úhradu, pričom dôkazná povinnosť z hľadiska obrany zaťažovala žalovaného, z ktorého výpovede je tiež zrejmé, že sám moment spornej úhrady ustáliť nevedel. Podľa dovolacieho súdu za vlastnú potvrdenku o úhrade, nemôže slúžiť rozporuplné ustanovenie čl. III ods. 2 zmluvy o prevode obchodného podielu. Vychádzajúc z uvedeného, dovolací súd v predchádzajúcom konaní dospel k záveru, že konanie súdov je zaťažené vadou konania, keď súdy neposudzovali predložené dôkazy jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a neprihliadajúc na vzájomné rozpory v skutkových zisteniach sa bez akejkoľvek opodstatnenosti priklonili k tvrdeniu žalovaného.

V ďalšom konaní súd prvého stupňa v intenciách dovolacieho súdu, po oboznámení sa so stavom konania o vzájomnom návrhu žalovaného, stavom trestného konania vedeného proti žalobcovi pre trestný čin podvodu, zabezpečení prekladu zmluvy o prevode obchodného podielu v jej anglickej verzii, výzve účastníkom k návrhom na doplnenie dokazovania a prejednaní veci za účasti právnych zástupcov účastníkov dospel k skutkovému a právnomu záveru, že v konaní nebolo preukázané, že došlo k peňažnému plneniu dohodnutej odplaty za zmluvný prevod obchodného podielu a teda, že žalovaný porušil zmluvnú povinnosť, s ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd, čím sa súdy, neodchýlili od názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, ktorým konajúcim súdom vo veci vytkol nesprávne zistený skutkový stav postupom v dôkaznom procese.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že procesná prípustnosť predmetného dovolania žalobcu nie je daná ani ust. § 238 ods. 2 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 O. s. p., ale (aj so zreteľom na obsah dovolania) sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že mu bolo upreté právo na spravodlivý proces.

Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ predovšetkým namieta, že súdy na základe vykonaných dôkazov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdili a závery súdov považuje za formálne.

Vadou konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ktoré ustanovenie zahŕňa aj právo účastníka na spravodlivý proces, sa rozumie závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide aj vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

V zmysle ust. § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle ust. § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne,

no táto skutočnosť ešte sama bez ďalšieho nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 237 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), avšak iba v prípade, keď je dovolanie procesne prípustné. I keby totiž tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval) a dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p., pretože sa nedotýka žiadneho z procesných oprávnení, ktoré zákon účastníkovi priznáva.

K námietke dovolateľa o arbitrárnosti rozhodnutí súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/2006).

Dovolateľ namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle článku 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď IV. ÚS 252/2004).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (viď I. ÚS 50/2004).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, neznamená ani právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (viď II. ÚS 251/2003).

Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že dovolateľovi boli upreté procesné práva, z uplatnenia ktorých by bol postupom súdov vylúčený, z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, ani upreté právo na spravodlivý proces, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalobcom tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p., a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ust. § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa ust. § 243b ods. 4 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods.1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd ale žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. marca 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.